

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph. D., ve věci žalobkyně: **H. t., s. r. o.**, se sídlem x, zastoupené Mgr. Renatou Wachtlovou, advokátkou se sídlem Pražská 346, 268 01 Hořovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2013, sp. zn. SZ 145327/2013/KUSK REG/K, č. j. 158548/2013/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím zamítl žalovaný odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu v Hořovicích (dále jen „stavební úřad“) ze dne 19. 8. 2013, č. j. MUHO/17447/2013, jímž byla Společenství vlastníků domu č. p. X (dále jen „stavebník“) dodatečně povolena stavba odpojení bytového domu od stávající plynové kotelny v domě a stavba vlastního zdroje tepla se třemi kondenzačními kotli na zemní plyn a s ohřevem teplé vody o max. výkonu zdroje 96,2 kW s dobou trvání do 31. 12. 2030 (dále jen „stavba“). Důvodem zamítnutí odvolání bylo nezjištění vad, které by mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy.

Toto rozhodnutí žalobkyně napadá žalobou. Předně namítá, že stavebník k žádosti o stavební povolení nedoložil doklady prokazující jeho právo provést stavbu. Nájemní smlouva, kterou toto své právo stavebník prokazoval, je totiž podle názoru žalobkyně absolutně neplatná. Nebytové prostory, které jsou předmětem sporné nájemní smlouvy a ve kterých měla být provedena stavba, byly v minulosti pronajaty žalobkyni, přičemž tento smluvní vztah stále trvá. Žalobkyně z toho důvodu podala žalobu na vyklizení, o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. Na základě zahájení civilního řízení požádala stavební úřad o přerušení řízení v souladu s § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Stavební úřad její žádost zamítl a informoval ji o tom pouze sdělením, přestože tak měl učinit usnesením.

Žalobkyně má za to, že v rozhodnutí stavebního úřadu a ani v rozhodnutí žalovaného není dostatečně řešen způsob odpojení od stávající centrální plynové kotelny. V rámci stavebního řízení také nebyl přiložen souhlas všech vlastníků bytových jednotek. Rovněž namítá nesoulad stanoviska odboru výstavby a životního prostředí se zákonem č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, v původním znění (dále jen „nový zákon o ochraně ovzduší“). Tomuto stanovisku žalobkyně vytýká jeho nedostatečnost, která byla ve vztahu k předchozímu stanovisku ostatně konstatována již v rámci přezkumného řízení vedeného Ministerstvem pro místní rozvoj.

Žalobkyně dále namítá, že stavební úřad neoznámil účastníkům řízení skončení dokazování a neumožnil jim tak seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Ze všech těchto důvodů žalobkyně navrhuje, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření s tvrzeními žalobkyně nesouhlasí a oponuje jim citací spisového materiálu a napadeného rozhodnutí. Na svých závěrech setrvává a nepovažuje žalobu za důvodnou. Navrhuje zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu zjistil Krajský soud v Praze následující relevantní skutečnosti:

Dne 22. 7. 2011 byla stavebníkem podána žádost o stavební povolení. Součástí jejích příloh byla smlouva o nájmu nebytových prostor ze dne 27. 7. 2009, uzavřená mezi žalobkyní a Městem Hořovice (dále jen „pronajímatel“). Předmětem nájemní smlouvy jsou nebytové prostory, konkrétně kotelny ve vlastnictví pronajímatele, z nichž jedna je nebytovým prostorem, ve kterém měla být prováděna projednávaná stavba. Za pronájem těchto prostor je stanovena paušální částka 120.000,- Kč ročně. Výměra nebytových prostor nebyla v ceně pronájmu nijak zohledněna. Smlouva byla sjednána na dobu neurčitou s účinností k 1. 7. 2009. K žádosti byla dále připojena smlouva o nájmu nebytových prostor ze dne 10. 11. 2010, uzavřená mezi stavebníkem a pronajímatelem. Předmětem je místnost o výměře 40 m², která je částí předmětného nebytového prostoru. Dodatkem č. 1 byla smlouva změněna a stavebníkovi bylo umožněno provést v předmětných nebytových prostorách stavbu.

Dne 1. 9. 2011 bylo provedeno ústní jednání o podané žádosti o povolení stavby, spojené s ohledáním na místě. Účastníci byli seznámeni s podklady pro rozhodnutí přiloženými k žádosti o stavební povolení. Ústního jednání se účastnil rovněž zástupce žalobkyně, který pouze vznesl dotaz, kdy by mělo dojít k odpojení od centrální plynové kotelny.

Dne 5. 9. 2011 bylo Městským úřadem Hořovice vydáno rozhodnutí, jímž byla stavba povolena. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, jež bylo žalovaným zamítnuto. Stavební povolení tudíž nabylo právní moci dne 12. 12. 2011. Rozhodnutí o odvolání proti stavebnímu povolení bylo však na základě přezkumného řízení vedeného Ministerstvem pro místní rozvoj rozhodnutím ze dne 16. 11. 2012 zrušeno. Žalovaný, vázán názorem přezkumného orgánu, poté rozhodnutí o povolení stavby zrušil a vrátil věc stavebnímu úřadu k dalšímu řízení. Stavební úřad následně dne 24. 7. 2013 zahájil opakované řízení o povolení stavby.

Dne 29. 7. 2013 zástupkyně žalobkyně nahlížela do správního spisu. Následně žalobkyně uplatnila u stavebního úřadu své námítky, podala návrh na vydání předběžného opatření a návrh na přerušení řízení do doby, než civilní soud rozhodne o jí podané žalobě na vyklizení předmětných nebytových prostor. Stavební úřad návrh na vydání předběžného opatření zamítl rozhodnutím ze dne 8. 8. 2013. Přípisem ze dne 16. 8. 2013 stavební úřad žalobkyni sdělil, že její žádosti o přerušení řízení nelze vyhovět, neboť žádat o přerušení řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu může pouze žadatel o vydání stavebního povolení, tedy stavebník.

Stavební úřad dále učinil dne 16. 8. 2013 do spisu záznam o tom, že ověřil u vedoucího právního oddělení a starosty města listiny předložené žalobkyní k žádosti o přerušení řízení. K záznamu jsou přiložena vyjádření žalovaného ze dne 19. 6. 2013 k podnětu žalobkyně na přezkum postupu stavebního úřadu a vyjádření pronajímatele jakožto žalovaného k žalobkyní podané žalobě na vyklizení části nebytového prostoru.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná a jsou splněny podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí přezkoumal a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při ústním jednání soud provedl jako důkaz potvrzením o dodání a doručení vyjádření žalovaného k žalobě na vyklizení nebytového prostoru do datové schránky zástupce žalobkyně, které bylo soudem na základě žádosti zasláno Okresním soudem v Berouně. Podle potvrzení, bylo zástupci žalobkyně vyjádření žalovaného k žalobě doručeno dne 12. 12. 2012. Soud naopak zamítl návrh na provedení důkazu listinou - žalobou na vyklizení a spisem správního orgánu prvního stupně, neboť žaloba na vyklizení je součástí správního spisu (žalobkyně ji doložila jako přílohu žádosti o přerušení řízení) a z obsahu celého správního spisu správního orgánu prvního stupně soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel.

Žalobkyně první námitkou zpochybňuje platnost nájemní smlouvy uzavřené mezi pronajímatelem a stavebníkem. Touto smlouvou stavebník prokazoval právo provést stavbu [§ 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona]. Otázka, zda stavebníkovi toto právo přísluší či nikoli je ve stavebním řízení předběžnou otázkou. Vznikne-li ve stavebním řízení o tuto otázku spor, není povinností stavebního úřadu vyčkávat, jak o dané otázce rozhodne příslušný orgán (soud), nýbrž si o ní stavební úřad může učinit úsudek sám [§ 57 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Stavební úřad při vlastním posuzování dané otázky hodnotí pak doklad, jímž stavebník prokazuje své právo k pozemku nebo ke stavbě jako každý jiný důkaz, tedy podle své vlastní úvahy (§ 50 odst. 4 správního řádu), a to jak samostatně, tak v souhrnu s ostatními důkazy.

V dané věci stavební úřad při posuzování práva stavebníka provést stavbu přihlédl vedle dodatku k nájemní smlouvě ze dne 16. 8. 2011 také ke skutečnostem, které zjistil při

kontrolních prohlídkách, tj. že pronajímáný nebytový prostor je stavebně rozdělen na dvě části, přičemž v jedné části je umístěn nový zdroj vytápění (dodatečně povolovaná stavba) a v druhé části je umístěna stávající centrální kotelna žalobkyně. Uzavřel tedy, že stavebník právo provést stavbu doložil. S tímto závěrem se podle názoru soudu lze ztotožnit. Vedle uvedených skutečností je totiž třeba přihlídnout také k tomu, že vlastník nebytového prostoru (pronajímatel), jehož právo je ustanovením § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona chráněno primárně, právo stavebníka provést stavbu v jeho nemovitosti v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby nezpochybnil. Naopak ve shodě se stavebníkem tvrdil, že nájemní smlouva uzavřená mezi ním a vlastníkem je platná, což plyne z jeho vyjádření k žalobě o vyklizení nemovitosti podané žalobkyní u Okresního soudu v Berouně (sp. zn. 6 C 110/2012), které je součástí správního spisu. V tomto vyjádření pronajímatel rovněž zdůrazňuje skutečnost, že nebytový prostor je rozdělen na dvě části, přičemž jedna část byla pronajata žalobkyni a druhá stavebníkovi. Vůle pronajímatele propůjčit relevantní prostor stavebníkovi je tudíž zcela nesporná.

V souvislosti s touto námitkou žalobkyně navrhovala přerušení řízení. K tomuto návrhu jí stavební úřad přípisem ze dne 16. 8. 2013 sdělil, že její žádosti o přerušení řízení nelze vyhovět. Žalobkyně správnost tohoto postupu zpochybnila, a to z důvodu nesprávné formy sdělení. K této námitce soud uvádí, že pokud správní orgán dojde k závěru, že řízení je nutno přerušit, učiní tak usnesením (§ 64 odst. 1 správního řádu). Pro případ, že k přerušení řízení správní orgán důvod neshledá, správní řád žádný konkrétní postup (například že by bylo i v takovém případě třeba vydat usnesení) nepředepisuje. Stavební úřad tedy nepochybil, pokud nerozhodoval formou usnesení, ale žalobkyni v návaznosti na její žádost o přerušení řízení zaslal pouze sdělení. Že přerušení řízení nebylo na místě, plyne již se shora uvedených úvah o tom, že otázku práva stavebníka provést stavbu může stavební úřad posoudit podle své vlastní úvahy.

Žalobkyně další námitkou brojila proti tomu, že v rozhodnutí stavebního úřadu a ani v rozhodnutí žalovaného není dostatečně řešen způsob odpojení od stávající centrální plynové kotelny. K této námitce soud konstatuje, že odpojení od stávající centrální plynové kotelny bylo řešeno v projektové dokumentaci, která byla předložena spolu s žádostí o vydání stavebního povolení. Tuto dokumentaci, která je datována 06/2011, zpracovala společnost Projektový ateliér, S. R. o., hlavním projektantem byl J. S., autorizovaný inženýr pro techniku prostředí staveb, specializace technická zařízení. Podle průvodní zprávy projektová dokumentace řeší odpojení bytového domu se dvěma vchody od stávající plynové kotelny v domě v majetku žalobkyně a výstavbu vlastního zdroje tepla se třemi kondenzačními kotli na zemní plyn a s ohřevem teplé vody o max. výkonu 96,2 kW. Zařízení žalobkyně umístěné v místnosti stávající plynové kotelny a pátevní rozvody vytápění sousedního objektu č. p. X nebudou podle projektové dokumentace stavbou dotčeny. Veškeré zásahy se budou týkat pouze objektových rozvodů řešeného bytového domu. Totéž uvádí souhrnná technická zpráva. Technická zpráva pak v části 4. „Demontáže“ uvádí, že bude nutné demontování napojení potrubí objektových rozvodů TV, VV, SV, TUV a cirkulace se stávajícím systémem vytápění a ohřevu teplé vody a zaslepení těchto rozvodů. Další demontáž se bude týkat stávajícího přívodu plynu od regulačního sloupku na fasádě objektu ke stávajícímu plynoměru s tím, že stávající potrubí nevyhovují svojí dimenzí, a proto bude nahrazeno potrubím s větší dimenzí. Součástí projektové dokumentace je také výkresová část, kde ve výkresu „Půdorys 1. NP – stávající a rušený stav“ a „Půdorys 1. NP – nový stav“ jsou zakresleny jednotlivé

stávající a nové rozvody (pro topnou vodu, vratnou vodu, studenou vodu, teplou vodu, cirkulaci, plyn, kanalizaci) s vyznačením které z těchto rozvodů budou rušeny a ve kterých místech budou nové rozvody na ty stávající napojovány. Stávající rozvody jsou rovněž odlišeny podle toho, zda jde o rozvody pro sousední objekt č. p. X či pro řešený objekt č. p. X.

Na tuto projektovou dokumentaci původní stavební povolení v podmínkách přímo odkazovalo a nebylo tudíž na místě, aby se tato otázka samostatně řešila ve stavebním povolení. Stejně tak nebylo nutné řešit tuto otázku výslovně i v opakovaném stavebním povolení, neboť to bylo vydáno na základě žádosti, ke které byla tato projektová dokumentace připojena, což stavební úřad ve svém rozhodnutí uváděl. Samotnou projektovou dokumentaci a tam naznačené řešení má soud ve vztahu k otázce odpojení od stávající plynové kotelny žalobkyně za dostatečné. Ostatně námitka žalobkyně je v tomto směru velmi obecná a přímo proti řešení uvedenému v projektové dokumentaci, zpracovanému autorizovanou osobou, po technické stránce nic konkrétního nenamítá, což by jistě učinila, pokud by se toto technické řešení po jeho realizaci ukázalo být vadné. Lze zmínit i to, že ani zástupce žalobkyně při ústním jednání, které se konalo v původním stavebním řízení, projektovou dokumentaci po odborné stránce nijak nezpochybňoval.

Soud se dále zabýval otázkou ochrany ovzduší, primárně přitom zkoumal, zda tato námitka žalobkyni vůbec přísluší. Žalobkyně byla stavebním úřadem považována za účastníka řízení podle § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, tedy jako vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno.

Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona může osoba, která je účastníkem z titulu dotčení svého vlastnického či jiného věcného práva k sousedním pozemkům, uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pouze v rozsahu, jakým je jejich právo (vlastnické či jiné věcné právo zakládající účastenství) přímo dotčeno.

Žalobkyně se jako právnická osoba tudíž může dovolávat ochrany svého vlastnického práva (tak jak to činí námitkou zásahu do jejího zařízení). V případě právnických osob pak může být součástí práva na ochranu vlastnictví i ochrana životního prostředí, to však jen za předpokladu, že příznivý stav životního prostředí (zde ovzduší) podmiňuje výkon vlastnického práva této osoby. V dané věci tomu tak ale zjevně není, a proto žalobkyni nepřísluší námitka směřující do ochrany ovzduší, tj. námitka nedostatečnosti stanoviska Městského úřadu Hořovice ze dne 17. 7. 2013 a nedostatečného vypořádání požadavků plynoucích z § 3 odst. 8 zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý zákon o ochraně ovzduší“), respektive požadavků plynoucích z § 16 nového zákona o ochraně ovzduší. Soud se z tohoto důvodu touto námitkou nezabýval.

V zásadě z obdobných důvodů žalobkyni nepřísluší ani námitka nedostatku souhlasu všech vlastníků bytových jednotek, neboť tato námitka by v zásadě příslušela pouze některému z vlastníků jednotek. Nadto však platnost usnesení shromáždění, které je v případě společenství vlastníků jednotek dokladem o právu provést stavbu podle § 110 stavebního zákona nejsou ani správní orgán, ani správní soud oprávněny zkoumat. Podle ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 72/1994 Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k budovám a některé vlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům a doplňují některé zákony, ve znění pozdějších předpisů je možné posuzovat platnost usnesení přijatých shromážděním

vlastníků jednotek pouze v civilním řízení a jen na základě návrhu některého z vlastníků. Tento návrh musí být uplatněn v prekluzivní lhůtě 6 měsíců, tj. není-li v této lhůtě právo u soudu uplatněno, pak zaniká. Opačný závěr by právní úpravu začleněnou do výše uvedeného ustanovení činil nadbytečnou a vnášel by – v rozporu s principem právní jistoty – do poměrů společenství vlastníků jednotek a koneckonců i třetích osob právní nejistotu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 1. 2012, sp. zn. 29 Cdo 383/2010). Ani touto námitkou se proto soud ve vztahu k žalobkyni blíže nezabýval.

Poslední námitka směřovala do procesních vad řízení před stavebním úřadem, konkrétně žalobkyně namítala porušení § 36 odst. 3 správního řádu spočívající v neoznámení skončení dokazování účastníkům řízení, v důsledku čehož byla žalobkyni dle jejího tvrzení upřena možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí.

Na stavební řízení se podle § 192 zákona č. 183/2006, stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) použijí ustanovení správního řádu, pokud stavební zákon nestanoví jinak. Ve stavebním zákoně jsou stanoveny podmínky a specifika řízení o povolení stavby, jako například určení okruhu účastníků řízení či stanovení lhůty pro vydání rozhodnutí. Obecný průběh řízení však samostatně upraven není a řídí se tedy v souladu s výše uvedeným ustanovením správním řádem. Ten ve svém § 36 odst. 3 zakotvuje povinnost správního orgánu dát účastníkům řízení možnost seznámit se před vydáním rozhodnutí s jeho podklady a vyjádřit se k nim. Toto ustanovení rovněž stanoví výjimky z této povinnosti – jedná se o případy žadatele, jehož žádosti se v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, jež se vzdal práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Odchylný postup správního orgánu rovněž může stanovit zákon.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí k této námitce uvedl, že poté, co zástupkyně žalobkyně nahlížela do spisu, tento již nebyl doplňován, a proto stavební úřad upustil od oznámení ukončení dokazování. Soud však musí konstatovat, že postup stavebního úřadu byl vadný, neboť upuštění od postupu podle § 36 odst. 3 správního řádu za situace popsané žalovaným zákon jako jednu z výjimek v tomto ustanovení stanovených nepředpokládá. V takovém případě je tudíž namístě zabývat se otázkou, zda tato vada správního řízení mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Ze správního spisu soud zjistil, že po nahlížení žalobkyně do spisu byly do správního spisu založeny z převážné většiny podání žalobkyně a následné úkony stavebního úřadu na tato podání reagující (rozhodnutí, kterým byl zamítnut návrh žalobkyně na vydání předběžného opatření, sdělení k návrhu na zahájení přestupkového řízení a sdělení k návrhu na přerušování řízení, které byly všechny žalobkyni doručeny). Tyto listiny byly tudíž žalobkyni známy. Nad rámec toho však byl do spisu rovněž založen záznam o tom, že vedoucí právního oddělení a starosta města jakožto zástupce pronajímatele k dotazu stavebního úřadu k probíhajícímu řízení o žalobě na vyklizení nebytového prostoru podané žalobkyní u Okresního soudu v Berouně sdělili, že ke smírnému vyřešení sporu mezi žalobkyní a pronajímatelem nedošlo a že soudní řízení dosud není skončeno. K záznamu bylo dále připojeno vyjádření pronajímatele k žalobě na vyklizení nebytového prostoru a vyjádření žalovaného ze dne 19. 6. 2013 k podnětu žalobkyně na přezkum postupu stavebního úřadu týkající se výstavby plynové kotelny pro bytový dům č. X v Hořovicích.

K tomuto doplnění správního soudu soud konstatuje, že v zásadě šlo o skutečnosti a listiny, na kterých rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přímo nestálo. Zejména

pokud jde o otázku prokázání práva stavebníka provést stavbu, vycházel stavební úřad při posuzování platnosti dodatku k nájemní smlouvě ze dne 16. 8. 2011 především z poznatků o pronajímaných prostorech získaných při místních šetřeních a nikoli z vyjádření města k žalobě na vyklizení nebytového prostoru. Na vyjádření žalovaného ze dne 19. 6. 2013 pak rozhodnutí stavebního úřadu nestojí vůbec.

Tyto listiny, resp. skutečnosti v nich uvedené, vedle toho byly žalobkyni známe z jiných řízení, neboť obě založené listiny byly žalobkyni v rámci těchto jiných řízení či postupů doručeny (v přípisě žalovaného ze dne 19. 6. 2013 je v rozdělovníku uveden zástupce žalobkyně a vyjádření k žalobě na vyklizení nebytového prostoru bylo dle kopie doručenký zaslané soudu Okresním soudem v Berouně zástupci žalobkyně doručeno 12. 12. 2012). Za podstatné pro závěr, že procesní vada, k níž došlo v řízení před správním orgánem prvního stupně, nebyla způsobilá zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, považuje soud dále skutečnost, že žalobkyně mohla uplatnit a také uplatnila veškeré své námitky v odvolacím řízení. Tyto námitky byly žalovaným vypořádány a to, že s nimi žalobkyně neuspěla, jednoznačně nebylo zapříčiněno právě zmíněnou procesní vadou.

Za těchto okolností soud uzavírá, že neseznámení žalobkyně s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu v řízení před správním orgánem prvního stupně nebylo vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost následných rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného.

S ohledem na shora uvedené soud žalobou jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch, a žalovaný náhradu nákladů nežádal.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. dubna 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Bc. Pavlína Švejdová